

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theses Theologicæ Apologeticæ Et Miscellanæ,
Adversvs Doctrinam Cornelii Iansenii Propvgnatam Ab
Eivs Patronis Svb Prætextv Qverimonix Typographi
Lovaniensis**

Derkennis, Ignatius

Antverpiæ, 1641

VIII. De Attritione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73743)

Iansenio possit suffragari. verum etsi vobis auctoritates irrefragabiles suppetere, quo pacto purgatis Iansenium, quod communis-

nam Doctorum sententiam de ignorantia inuincibili excusante à peccato Pelagianismo accenseat: Vide Theſ. cap. 2. art. 13.

VII. DE OMNIBVS IN DEVM REFERENDIS.

Dicunt infamari à nobis illud Iansenij dogma, Nulum omnino fieri posse opus bonum, hoc est sine peccato, nisi in Deum propter se dilectum referatur. deinde addunt hac ratione probari à S. Augustino, omnia opera infidelium esse peccata. pag. 66.

RESP. Merito improbamus dogma illud, ex quo toti antiquitati contrarium sequitur, nullam esse virtutem, nisi ex motiuo charitatis, hoc est, nisi charitatem, atque actus omnes alios vera esse peccata. merito improbamus propositionem in ipsissimis terminis à duobus Pontificibus damnatam, quod omnia opera infidelium sint peccata. Quod addunt Iansenianam istam sententiam apud animas pias in praxi esse, que docentur, & student actiones omnes suas expresse, aut virtualiter ad Deum referre: ineptissima ad propositum consequentia est, similis huic: Docentur qui perfectioni student sequi Christi consilia, ergo peccant, qui non sequuntur, etiam ab omni vinculo soluti. At D. Thom. inquit, non consilium tantum, sed præceptum vocat, referre opera sua in Deum. ita fit, sed non ideo semper per charitatis actum: nam multis alijs mo-

dis referri in Deum possunt; hoc imprimis, quia Deus nobis bonus est, quem bonis actibus, ut finem vltimum à nobis possidendum consequi cupimus: hic autem est concupiscentiæ amor, quem Iansenius vitiosum, & peccatum vocat. Deinde virtuali solum, imò habituali dumtaxat relatione contentus est, ut à peccato excuset. Cum Estium etiam adducitis, quare non eadem opera traditis, illam, illo ipso, quem citatis, loco contra Iansenium negare præceptum esse iuris naturalis, negare infideles illo obligari, negare opera omnia infidelium esse peccata, quod vos ex Ianseniano dogmate consequens dicitis. Docere subterre relationem in Deum virtutalem que quam variam patiatur explicationem, norunt Theologi. ipse certe Estius, & D. Thomas cum habituali subinde confundunt. quin & ipsi vos virtuali illa relatione contenti estis, nec opus esse actu cogitare de Deo, ergo nec actualiter illum amare, ergo opus aliquod bonum esse, quod non sit motiuo charitatis actu informatum. O si ita benignus fuisset Iansenius!

VIII. DE ATTRITIONE.

Negant 1. Iansenium docere contritionem perfectam, ut ab attritione quacumque distinguitur, necessariam esse ad peccati mortalis cum Sacramento remissionem. 2. dicunt ex mente eius sufficere actum amoris Dei imperfectum, per modum infirmæ & simplicis complacentiæ, qui deleat peccatum cum Sacramento, non autem sine eo. 3. dicunt id tradi à Trid. sess. 6. cap. 6. 4. querunt, quâ fide Theſium auctores tribuant Iansenio hanc propositionem, à Pio V. damnatam: Omnis amor creature rationalis aut vitiosa est cupiditas, aut laudabilis illa charitas, quâ per Spiritum sanctum in corde diffusâ Deus amatur. pag. 65.

RESP. AD PRIMVM, non satis versati videntur in suo Iansenio, qui id negant, aut prudentes dissimulant, quod sciunt: nam manifestum est id docere Iansenium, quod illi negant: ille pro se loquatur: Vniuersa, inquit, Concilij Trid. doctrina de iustificatione clamat, veram contritionem... verum peccatorum odium, ac detestationem, veram non peccandi voluntatem, veram iustitiam (id est iuxta eum Dei) dilectionem iustificationem quamlibet antecedere debere. tom. 3. col. 592. antè vocauerat veri nominis, & rationis contritionem.

Si quamlibet iustificationem præcedere debet vera contritio, ergo & eam, qua fit in Sacramento, rursus ille: Fallitur quisquis putat per Sacramento penitentia effectum esse, ut iam duplex sit iustificationis modus, vnus per contritionem, alter per illam attritionem, qua solo peccatorum timore de peccatis dolet, sed vnus & idem semper est, & fit iustificationis modus per dolorem de offensione Dei. tom. 3. col. 593. Subsume: atqui ante iustificationem Sacramenti penitentia modus iustificandi fuit per veram contritionem, eamque efficacem, ergo & modò est in Sacramento, iuxta Iansenium. fatin probatum est non rectè à Ianseniano intelligi Iansenium: plura si cupis adi tom. 3. lib. 5. cap. 33. & 34. quod autem ibi insinuet quædam esse contritionem veri nominis & rationis & essentia (ex motiuo scilicet charitatis cum detestatione peccati, & proposito non peccandi de cetero, cum spe veniæ, quæ tamen non nisi cum Sacramento ad iustificationem accipiendam sufficit, more suo facit quod non satis coherenter loquatur: id nos non moramur viderint eius aduocati, quo pacto concilient.

AD SECVNDVM. Licet amorem Dei simplicis con-

eis complacentiæ Iansenius admittat (vti & Theologi omnes qui proinde frustra ad rem euidentem demonstrandam allegantur) nisi quam vel in speciem dixit sufficientem dispositionem esse ad iustificationem in Sacramento baptismi, vel penitentiae, sed vbiq; & merito requirit odium efficacis peccati, propositum non peccandi de cetero, cum spe veniæ. quæ profectò infirma & simplex complacentia non inuoluit. Ianseniani ergo Magistro suo grauius hic aberrant: certum est enim ex euidenti Tridentini doctrina ad iustificationem, etiam in Sacramento, obtinendam requiri actum efficacem, qui omnem peccati mortalis affectum excludat. certum est rursus infirmam ac simplicem complacentiam huiusmodi affectum non excludere, nec esse amorem Dei super omnia, vt Iansenius ipse fatetur, quare certum est non sufficere ad iustificationem, etiam cum Sacramento neque Theologorum vllus ita hæcenus docuit.

AD TERTIVM, non describit ibi Tridentinum infirmam ac simplicem complacentiam, sed actum efficacem, ac feruum, qui odium ac detestationem peccati gignat: enumerat autem varios gradus penitentiae, ex quibus omnibus, vel etiam singulis, à timore diuinae Iustitiae ordiendo, possit sequi huiusmodi odium. & ne de Concilij sensu dubium esse possit audi sess. 14. c. 4. *Illam contritionem imperfectam, quæ attritio dicitur, quoniam vel ex turpitudinis peccati confu-*

deratione, vel ex gehenna, & pœnarum metu communiter concipitur si voluntatem peccandi excludat, cum spe veniæ, declarat non solum non sacre hominem hypocritam, & magis peccatorem; verum etiam donum Dei esse, & Spiritus sancti impulsam. quid clarius dici possit? quare oraculum hoc, ne in libro suo videretur cauens Iansenius, industriè transiit hoc modo describens dictum locum: *Illam verà contritionem imperfectam, quæ attritio dicitur &c. declarat esse donum Dei &c. tom. 3. col. 591.*

AD QVARTVM, non illa propositio tribuitur Iansenio sed hæc: *Non datur medium inter charitatem, & culpabilem cupiditatem. Si non est dilectio, id est amor incommutabilis veritatis, siue Dei, iam est cupiditas. Omnis amor creaturæ est improba cupiditas, hoc ipso autem, quo retorquetur in Deum, est laudabilis charitas.* Quæ quantum ab illa discrepent, vel cum ea conueniant lectoris arbitrio relinquuntur. Quare (vt eorum verbis vtat) viderint, qua fide boni Iansenij aduocari dicant à nobis tribui Iansenio istam propositionem. Fatemur tamen has memoratas non multum discrepantes tribui: nam quid, obsecro, discriminis est: numquid imperfecta illa complacentia est laudabilis charitas: numquid per Spiritum sanctum in corde diffunditur: numquid eâ sic in corde diffusâ amatur Deus: quid ergo illi complacentiæ deest ex omnibus, quæ damnata propositio continet?

IX. DE MOTIBVS CONCVPISCENTIÆ.

DECVNT I. ab amico admonitos se quod The-
sium Rapsodi imponant Iansenio Hæresim Lutheri, Calumi, Chamieri, motus concupiscentiæ indeliberatos esse peccata contra Patres Tridentinos sess. 5. quæ inuidiâ immeritò oneretur Iansenius. 2. modestiam suam, & Christianam charitatem de-
predicant, qua religiofos humilitatem, & pudorem doceant.

RESP. AD PRIMVM. Non ita se res habet, legatur Theol. cap. 4. §. vltimus in fine, & cap. 5. parall. 17. in quibus nihil aliud, quàm ipsissima Iansenij verba annumeramus, huiusmodi: *per præceptum non concupisces ipsi motus concupiscentiæ intelliguntur prohiberi; ideoq; illud præceptum solum in celo est complendum, & huius vitæ iustitiam tunc persicimus, quando concupiscentiis, etsi tantum inuoluitur, non consentimus.* hæc eadem ponuntur cap. 3. art. 1. vbi ex principiis Iansenij cõsectarium hoc adiungimus, quod transcribo: Si præceptum non concupisces non nisi in celo compleri potest, atque huius vitæ iustitia est, concupiscentiæ non consentire: sentit ergo Iansenius motus etiam indeliberatos, & à

quibus consensus abest (quique tantum in celo cessabunt) illo præcepto esse prohibitos, iuxta propositionem 75. damnatam. Motus prauis concupiscentiæ sunt pro statu hominis vitiatæ prohibiti præcepto non concupisces; vnde homo eos sentiens, & non consentiens, transgreditur præceptum non concupisces: quævis transgressio in peccatum non deputatur. Secundum Iansenium verò etiam deputari debent in peccatum; cum iuxta eius principia excusari non possint à peccato; sic enim vniuersaliter loquitur: *si aliter facta sunt, quàm esse debuerunt, profectò nemo vera esse peccata dubitare potest, cum peccatum non sit aliud, nisi factum aliter, quàm esse debet, aut quàm vera sapientia (id est Deus) præcepit.* atqui motus indeliberati sunt tales, quia prohibiti præcepto non concupisces. sunt ergo profectò vera secundum Iansenium peccata; atque ita grauissimè nocent non consentientibus quod negat Concilium. Ex hoc, credo, intelligit quilibet, quàm frustra animosi sint pro Magistro suo Ianseniani: nihil enim dicimus aliud, quàm quod ipsemet Iansenius, & argumentando more scholastico